semimaru

kanze motokijo zeami

LICA

Princ Semimaru *(cure)*
Kijocura, carski izaslanik *(vaki)*
Dva nosača palankina, carske nosiljke *(vakicure)*

Hakuga no Sami *(kjogen)*
Princeza Sakagami, Semimaruova sestra *(šite)*

MESTO

Planina Osaka, u oblasti Omi

VREME

Vladavina cara Daiga; osmi mesec

(Asistent na *vaki* položaj postavlja rekvizitu koja predstavlja kolibu. Ulazi Semimaru, noseći *semimaru* masku. Kraj njega stupaju Dva nosača, pokrivajući ga baldahinom. Sledi ih Kijocura.)

KIJOCURA: Svet je tako nestalan, nepredvidiv;
ko zna – tuga nekad možda najveću nadu nosi.
Ovaj plemić je princ Semimaru,
četvrto dete cara Daiga.
KIJOCURA I NOSAČI: U svetu ćudljivom,
sve što nas zadesi plata je za dela
koja ranije smo činili.
U prethodnom životu
reči Budinoj smerno se priklanjao
i zato je sada kao princ rođen;
a ipak, dete u nosiljci,
pelenama povijeno,
slepilom je kažnjeno:
ni rajsku svetlost sunca i meseca,
ni svetiljku u noći nikad neće videti.
Kiša pred svitanje večno će mu padati.
KIJOCURA: Dane i noći dosad je jednake provodio;
ali, kakav je to plan car smislio?
U tajnosti princa da odvedemo,
u planini Osaka ostavimo
i glavu mu kao svešteniku obrijemo.
Carska se reč, jednom izgovorena,
bez pogovora izvršava – tuga me neizreciva obuzima.
Ali naredba je jasna, bespomoćan sam.
KIJOCURA I NOSAČI: Poput kočije točka slomljenog
nevoljko se vučemo
putem iz prestonice.
Teško je reći zbogom
dok jutarnji oblaci nebo brazdaju!
Prvi put prestonicu napušta,
kad li će se vratiti? Nada je slaba
poput niti iz užeta raspletenog.
Bez prijatelja, odredišta neznanog.
Čak i nedaća da nije
sreća se na ovome svetu doseći ne može
jer nalik je splavu na pučini
što jednom svakog veka kornjača ga traži:
a on, kornjača slepa, mračnom stazom napred mora. (1)
Podižu se oblaci priviđenja,
u planinu Osaka stigosmo,
u planinu Osaka stigosmo.

(Semimaru seda na stoličicu ispred hora. Kijocura klekne kraj *šite* stuba. Nosači izlaze na bočna vrata.)

SEMIMARU: Kijocura!
KIJOCURA: Pred tobom sam.
(Duboko se klanja, još uvek u klečećem položaju.)
SEMIMARU: Moraš li me u ovoj planini ostaviti?
KIJOCURA: Da, visosti. Naredba je carska dovde da te dovedem.
Još se samo pitam gde bih te ostavio.
Od drevnih vremena mudrih kraljeva vladari razborito zemljom našom upravljaše i o narodu se s milošću brinuše –
pitam se, zato, kakav li je carski naum?
Nespremnog me sasvim zateče.

SEMIMARU: Ludosti zboriš, Kijocura. Slep se rodih jer u prethodnom životu veru zapostavljah.
Stoga ti car, moj otac,
i naredi u bespuću da me ostaviš;
okrutna naizgled, namera je njegova
da teret prošlosti s mojih leđa skine
i poštedi me patnji u sledećem životu.
Očinska ga briga vodi,
ne tuguj zbog odluke njegove.
KIJOCURA: Glavu ću ti sada obrijati,
naredba je carska takva.
SEMIMARU: Šta znači to što mi činiš?
KIJOCURA: Sveštenik postaješ;
najsrećniji događaj što može biti.
(Semimaru ustaje. Asistent uklanja njegov plemićki ogrtač i na glavu mu stavlja svešteničku kapu.)
SEMIMARU: Pesma Sejšijina kaže:
»Kosu sam svoju mirišljavu odsekla,
kao jastuk tvrda mi sandalovina služi«. (2)
KIJOCURA: Sjajna će odora kradljivce privući, bojim se.
Dozvoli da umesto nje ti ostavim
ogrtač od slame što ga *mino* zovu.
(Semimaru čini pokret kao da prihvata *mino.)*

SEMIMARU: Jel' to *mino* što stih ga pominje:
»Na ostrvo Tamino dođoh dok je kiša padala«? (3)
KIJOCURA: I šešir ti što ga *kasa* zovu ostavljam da zaštitu od kiše i rose ti pruža.
(Uzima *kasu* od asistenta i pruža ga Semimaruu).
SEMIMARU: To je zacelo *kasa* iz pesme:
»Samuraju – *kasu* za svog gospodara uzmi!« (4)
(Semimaru stavlja *kasu* na zemlju).
KIJOCURA: A štap ovaj vodič će ti biti.
U ruci ga čvrsto drži, molim te.
(Uzima štap od asistenta i pruža ga Semimaruu).
SEMIMARU: O tom li je štapu Hendžo pisao:
»Moj štap bogovi načiniše
planinu od hiljadu godina njime da pređem«?. (5)
(Kijocura klekne kraj *šite* stuba).
KIJOCURA: Štap mu hiljadu srećnih godina donese. (6)
SEMIMARU: Ali sada smo u planini Oseka,
KIJOCURA: Kraj slamnate kolibe podno grebena;
SEMIMARU: Štap i zidovi od bambusa
jedini su mi oslonac.
KIJOCURA: Car, tvoj otac,
SEMIMARU: napusti me;
HOR: u planini Osaka sudbinu neizvesnu očekujem.
Vi što me znate i vi što me ne poznajete, (7)
pogledajte princa, sina Daigovog,
od strašnoga bola slomljenog.
(Semimaru pogne glavu kako bi masci dao tužan izraz).
Putnicima i konjanicima
što u prestonicu jašu ili iz nje odlaze,
ljudima u putničke halje odevenima
pljusak iznenadni rukave će pokvasiti.
Teško je otići,
samog ga ostaviti;
teško je otići,
srce mi se cepa.
(Kijocura se klanja Semimaruu).
Rastanak se, ipak, mora okončati;
svetlošću meseca jutarnjeg praćeni
gušeći suze beskrajne – odlaze.
(Plačući, Kijocura odlazi do mosta).
Princ Semimaru, sam i napušten,
lautu, jedino što još ima, u ruke uzima
štap steže, ali pada jecajući.

(Semimaru uzima štap i *kasu*, korakne napred a zatim se okrene ka Kijocuri koji odlazi. Kijocura zastaje kraj drugog bora, baca pogled na princa i potom izlazi. Semimaru se vraća, klekne, ispusti *kasu* i štap i zajeca. Ulazi Hakuga no Sami i zastaje na mestu za proizivanje).

HAKUGA: Ime mi je Hakuga no Sami. (8) Saznadoh da Semimaru ostavljen samuje u planini Osaka. Podstaknut bolom što je prepušte na milost i nemilost kiši i rosi, sagradih mu kolibu od slame da se u njoj skloni. (Otvara vrata kolibe i odlazi do Semimarua kraj *šite* stuba). Obavestiću ga da je koliba najzad gotova. (Klanja se Semimaruu). Oprostite, gospodine, Hakuga je pred vama. Ostanete li ovde, kiša će vas sasvim namočiti. Kolibu vam načinih i nadam se da ćete se u njoj smestiti. Molim vas, pođite za mnom. (Uzima ga za ruku i uvodi u kolibu; potom izlazi i klanja se). Ukoliko vam nešto zatreba, samo pozovite mene, Hakugu no Samija. Uvek ću vam rado biti na usluzi. Za sada ću se povući.

(Zatvara vrata kolibe i odlazi. Ulazi Sakagami noseći *zo* masku.

Haljina joj je presavijena na desnom ramenu kao znak poremećenog uma. Zastaje kraj prvog bora).
SAKAGAMI: Treće sam dete cara Daiga,
dadoše mi ime Sakagami, Kosa Neposlušna.
Iako princeza sam po rođenju, krivica nepoznata
za zlodela iz prethodnih života
ponekad mi duh na stranputicu skrene.
Ludilom nošena, tad odlutam u krajeve daleke.
Kosa moja garava put neba raste,
ma kako je češljala, uvek nanovo se uspravlja.
(Pogleda udesno kao da posmatra nekog prolaznika).
Šta? Smešna ti je kosa moja uspravna?
I meni se čini, kosa što raste neopako mora biti smešna.
Kosa je moja u neredu ali ne manje od tebe čitavog –
zamisli samo, pučanin obični, meni se smeje!?
Mnoge stvari pred očima našim naopako su okrenute. Semenka u zemlju zakopana raste u visinu i hiljadama nas cvetova daruje. Mesec visoko na nebu stoji ali svetlost na dno bezbrojnih voda šalje.
(Gleda gore i dole).
Pitam se, šta li je od svega toga pravilno a šta naopako okrenuto?
Princeza sam ali spadoh na to
da među prostim narodom živim.
(Kreće ka pozornici i govori).
Kosa što se tele uspravno mi raste
na dodir zvezda i mraza bela postaje;
je li to prirodno ili naopako?
Izgleda da obe stvari u meni žive!
(Ulazi na pozornicu).
Čak i vrbu vetar je u stanju da raščešlja,
ali niti vetar može a razmrsi
niti moje ruke da obuzdaju pramenove što rastu naopako.
(Hvata rukom pramen kose i razgleda ga).
Da ga iščupam? Bacim?
Rukav podižem – šta je sad to?
Ples kose neočešljane? (9) Kakvo poniženje strašno!
(Počinje da igra, sasvim pometena).
HOR: Iz cvetne prestonice kretoh,
iz cvetne prestonice;
kakve to tužne krike na reci Kamo začuh? (10)
Divlje patke, možda? Ne znajući gde sam
reku Širakavu predoh;
kad u Avataguči stigoh, zapitah se
»koga li ću sada u Macuzaki sresti?« (11)
Pomislih, još greben moram preći
ali ubrzo vrh Otovu za sobom ostavih;
tuga me tišti jer prestonicu napustih!
Cvrčci, popci, skakavci
krike bolne u noći Jamašine ispuštaše!
Seljake na kolenima moljah:
»Ne proklinjite me i vi«!
Možda sam luda ali znajte,
srce je moje potok što juri:
»Kad u bistroj vodi
kraj grebena Osaka
svoj odraz ugleda
konj darovani iz Močizuke
u strahu će zacelo odskočiti«. (12)
Jesu li me lutanja baš do tog mesta dovela?
U hitroj struji svoj odraz vidim,
lice jeste moje ali me ipak plaši:
kosa kao kruna od ružinih grana zapletenih,
crne obrve izvijene – jeste, odraz je
to princeze Sakagami, zaista.
Voda je, kažu, ogledalo
ali sumrak lice mi izobličava.
(Sakagami seda na položaj asistenta i time označava da je stigla u planinu Osaka. U kolibi, Semmaru otvara lepezu i drži je levom rukom, kao da svira lautu).
SEMIMARU: Prve i druge žice zvuk je divlji (13)
– jesenji vetar krošnjama borova struji,
tonovi napukli se čuju; treća i četvrta
– ja sam, Semimaru, četvrta žica
i četiri su žice na lauti što sviram
dok me strune kiše šibaju po licu
– jezive li noći!
»Sve u životu
na kraju jedno drugom sliči;
ni straćara ni palata
život večni ne donosi.« (14)
(Dok Semimaru govori, Sakagami dolazi do *šite* stuba. Dok ona govori, Semimaru se naginje k njoj.)
SAKAGAMI: Čudnovato – muziku iz slamom pokrivene kolibe čujem,
strunama *bive* neko tanano prebira –
zar iz straćare melodije takve dopiru
i tugu za zavičajem u grudima bude?
Koracima obazrivim, dok kiša po slamnatom krovu dobuje,
krišom prilazi, zastaje i osluškuje.
(Tiho dolazi do središta pozornice. Semimaru sklapa lepezu.)
SEMIMARU: Ko je to? Ko to buku stvara? Hakugo no Sami, svraćao si često da me obiđeš u kolibi mojoj – jesi li to ti?
SAKAGAMI: Prilazim i slušam pažljivo,
glas je to princa, moga brata!
Ja sam, Sakagami!
Semimaru, jesi li to ti unutra?
SEMIMARU: Je li moguće, princeza je to, moja sestra?
Ushićen, vrata kolibe otvara.
(Uzima štap, ustaje i otvara vrata.)
SAKAGAMI: Oh, kako žalosno izgledaš!
(Semimaru se pomalja iz kolibe i ona mu prilazi.)
SEMIMARU: Za ruke se uzimaju.
(Stavljaju ruke jedno drugom na ramena i kleknu.)
SAKAGAMI: Prinče, brate moj,
jesi li to zaista ti?
SEMIMARU: Princezo, sestro moja,
jesi li to zaista ti?
HOR: Imena jedno drugog izgovaraju
i ptice sa njima briznu u plač,
kraj Grebena susreta u planini Osaka – ali ni jedan greben ne zaustavlja suze što rukave im natapaju.
(Oboje zajecaju. Tokom sledećeg odlomka Sakagami se vraća u središte pozornice i klekne.)
HOR: Kažu da sandalovo drvo svoj opojni miris
već sa prva dva lista svima otkriva (15) – ah, kako bliski postajemo
kad pod istim stablom sklonište potražimo. (16)
Vetar što narandžinim cvetovima jezdi (17)
sećanja budi večna u nama
što cvetasmo nekada na istome stablu!
O ljubavi između dece istoga oca posvuda se priča:
Jozo i Jogen, Sori i Sokuri (18),
pa ovde kraj nas, u Japanu,
cara Ođina sinovi,
prinčevi Naniva i Uđi (19)
što jedan drugome presto ustupiše;
svi su oni braća i sestre
ljubavlju povezani, poput nas, poput grana istog stabla.
SAKAGAMI: Jesam li ikad i pomisliti mogla
da moj bi brat u čatrlji živeo?
HOR: Muziku da ne čuh iz kolibe od slame
nikada ga otkrila ne bih!
Ali, muzika četiri strune privuče me snažno,
HOR: Snažno poput vode bogovima prinete,
iz dubokog bunara ljubavi izvađene.
Svet se možda svome kraju bliži (20)
ali sunce i mesec na zemlju još ne padaju.
Kad je sve na svome mestu,
zbog čega nas dvoje
odbacismo carske časti
i života čak i s prostim svetom se odrekosmo?
Lutajući, pometenog uma,
dođoh iz prestonice oblacima opasane
do predela divljih; kao prosjak bedni
šumama i drumovima hodam,
u milostinju putnika i seljaka se uzdam.
Pomisli, još juče si život provodio
u raskošnoj palati zidova zlatnih,
blistavim podovima koračao, sjajne haljine nosio.
Za trenutak kraći od treptaja rukava
straćara dom ti postade.
Zidovi i ograda od trske bambusove,
gruba streha i vrata neugledna;
slama na prozoru, slama na krovu i na krevetu:
sanjaš li svilene pokrivače nekadašnje?
SEMIMARU: Jedini su mi posetioci – a i oni retko svraćaju
majmuni što u gustim krošnjama se njišu
i bolnim kricima rukave mi suzama natapaju.
Lautu prema dobovanju kiše podešavam
i sviram sebi za utehu ali suze zvuk njen nadjačavaju,
glasnije su od kišnih kapi što u krov udaraju.
Streha naprsla mesečeve zrake propušta
ali slep sam i mesečev sjaj ne poznajem,
u kolibi zatvoren čak ni kišu ne čujem –
– bolno je ovde život provoditi!
(Oboje zaplaču.)
SAKAGAMI: Sada moram ići; ma koliko sa tobom ostala
bol rastanka neće se umanjiti.

Zbogom, Semimaru.
(Oboje ustaju.)
SEMIMARU: Počinak pod istim drvetom
da nas samo vezuje, rastanak bi tužan bio;
još strašniju tugu opraštanje sa sestrom donosi!
Oh, strašno li je dane usamljeničke provoditi!
(Sakagami kreće ka *šite* stubu.)
SAKAGAMI: Samilost za tebe osećam;
čak i bolno lutanje razonodu katkad donosi
a ovde ako ostaneš – samoću za jedinog druga imaćeš.
Večernji se oblak podiže,
ustajem i oklevam; suze mi naviru.
(Plače.)
SEMIMARU: Večernji gavranovi na drumu klikću,
srdaca nemirnih
SAKAGAMI: poput kose moje vrane;
tuga se ne smanjuje – moram ići.
SEMIMARU: O, Grebenu susreta, ne puštaj je!
SAKAGAMI: Kraj kedrovog šumarka prolazim...
(Odlazi do prvog bora.)
SEMIMARU: Glas joj je sve tiši...
SAKAGAMI: Na kolibu od slame naslonjen
SEMIMARU: pometen stojim.
HOR: »Zbogom«, dovikuje mu, a on odgovara
»Što češće mi u posetu dođi.«
(Sakagami odlazi do trećeg bora, okreće se i baca pogled prema Semimaruu.)
Glas njen je sve slabiji, ali on još uvek osluškuje.
(Sakagami lagano izlazi. Semimaru krene nekoliko koraka napred, zastaje i osluškuje; svojim slepim pogledom netremiće gleda u njenom pravcu.)
Poslednji se put ka njemu okreće,
u suzama zbog rastanka,
u suzama zbog rastanka.
(Sakagami izlazi plačući. I Semimaru plače.)

OBJAŠNJENJA

1. U pojedinim budističkim tekstovima mogućnost susreta sa Budom poredi se sa verovatnoćom da slepa kornjača nađe splav izgubljen na pučini. Kornjača izlazi na površinu jednom svakog stoleća i pokušava da zagrize drvo splava ali svaki put naide na rupu i promaši: slično je i sa verovatnoćom da se dosegne sreća u životu.
2. Autor pesme je Li Ho i ovde se radi o opisu pesnikinje Sejši a ne o pesmi koju je ona napisala. U originalnim stihovima govori se kako Sejšijini mirisni pramenovi nadmašuju opojni miris sandalovine ili karanfilića; dramaturg je pogrešno razumeo kineski jezik, pomišlivši kako je odsekla kosu i sada je prinudena da se odmara na tvrdom jastuku od sandalovog drveta. /Vidi komentar Tanake Makota u *Jokjoku Šu*, III, 205./
3. Iz pesme čiji je aturo Ki no Curajuki, zbirka *Kokinšu*, br. 918.
4. Iz pesme nepoznatog autora, zbirka *Kokinšu*, br. 1091.
5. Iz pesme čiji je autor sveštenik Hendjo zbirka *Kokinšu*, br. 348.
6. Ova dva stiha povezuje zajednička, stožerna reč *saka: čitose no saka*, planina od hiljadu godina; i *saka juku cue*, štap koji donosi trajnu sreću.
7. Aluzija na pesmu pripisanu samom Semimaruu, zbirku *Gosenšu*, br. 1091. Pesma o grebenu Osaka u izvornom obliku je glasila otprilike ovako: »Ovo je greben gde ljudi dolaze da bi rekli jedno drugom zbogom/ za prijatelje i za nepoznate ovo je Greben susreta«.
8. Hakuga no Sami je u stvarnosti bio unuk cara Daiga i živeo je od 919. do 980. godine; ovde mu je dodeljena uloga prostog seljaka, za razliku od Semimarua koji je od položaja roba uzdignut na položaj Daigovog sina.
9. Igra *bato* je na sledeći način opisana u *Sanovniku Sei Šonagona:* »U Plesu istegnutih glava igračeve kosa je u potpunom neredu a pogled mu je krvoločan; nasuprot tome, muzika je očaravajuća.«
10. Ime reke *kamo* nekada je označavalo jednu vrstu patke.
11. Ime Macuzaka sadrži poznatu stožernu reč *macu*, čekati.
12. Pesma čiji je autor Ki no Curajuki, zbirka *Šuišu*, br. 118. Konj koji se pominje darovan je mesecu u posebnom obredu održavanom u noći punog meseca, na vrhuncu jeseni. U uvodu zbirke *Šuišu* tvrdi se kako je ovaj običaj uveden za vladavine cara Daiga.
13. Aluzija na pesmu čiju je autor Po Čui, zbirka *Vakan Roe Šu*, br. 463.
14. Iz pesme koja se pripisuje Semimaruu, zbirka *Šinkokinšu*, br. 1851.
15. Izraz upotrebljen kao poslovica da označi kako je genija moguće prepoznati u ranoj mladosti. Ovde označava da plemić spontano otkriva svoj karakter.
16. Sklanjanje pod isto drvo ilustracija je shvatanja da čak i slučajni kontakti u prethodnim životima mogu doprineti stvaranju karmičke veze između dvoje ljudi u sledećoj inkarnaciji. Zbog toga što su u prethodnom životu bili na neki način povezani, Sakagami i Semimaru su rođeni kao brat i sestra.
17. Nekada se verovalo da miris narandžinog cveta donosi u sećanje likove ljudi koje smo poznavali; ovde se radi o zajedničkim uspomenama brata i sestre.
18. Jozo i Jogen su deca istog oca koja se pominju u *Lotus Sutri*. Sori i Sokura su bili sin i ćerka bramanskog kralja, vladara južne Indije; maćeha ih je ostavila na ostrvu gde njihove kosture otkriva i prepoznaje njihov otac. Priča se pominje u zbirkama *Taiheiki* i *Gempei Seisuiki*.
19. Sinovi cara Odina, Mladi, princ Udi, određen je za očevog naslednika ali se svog prava odrekao uz obrazloženje da najviša dužnost pripada starijem bratu. Princ Udi prvi umire i carstvom vlada princ Naniva, kasnije poznat kao car Nintoku.
20. Veoma raširenо shvatanje. Pojedinci koji su verovali u budističku Bezgrešnu zemlju bili su ubeđeni da je srednjevekovni svet dospeo do razdoblja u kome će se okončati vladavina budističkog zakona */mappo/*. Prema jednom načinu računanja, to razdoblje je počelo oko 1000. godine nove ere i trebalo bi da da traje još hiljadu godina.

Semimaru je Zeamijevo delo i pripada četvrtoj kategoriji *No* drama.

U vreme nastajanja zbirke *Heike Monogatari*, jedno stoleće kasnije, Semimaru je poznat kao četvrti sin cara Daiga /vlada od 897. do 930. godine/. Ovog puta živi kraj grebena Šinomija Kavara. Čovek po imenu Hakuga no Sami posećuje njegovu kolibu svakoga dana, pune tri godine, bez obzira na vremenske prilike, samo da bi ga slušao kako svira.

Zeami se oslanjao na različite,u ono vreme poznate, verzije legende o pomenutom sviraču, a posebno na priču iz zbirke *Heike Monogatari*. Ni jedna prethodna verzija, međutim, ne pominje princezu Sakagami čiji je lik, po svemu sudeći, Zeamijeva tvorevina. *Semimaru* je jedna od retkih drama u kojima je *cure* /Semimaru/ gotovo jednako značajan kao i *šite* /Sakagami/; u tom smislu, slična je drami *Komači i stotinu noći*.

Semimaru je verovatno najtragičnija drama celokupnog repertoara *No* pozorišta. Za razliku od *Žuđenog groba*, gde se Unai vraća na zemlju i pripoveda o svojim beskrajnim mukama u paklu, tragedija *Semimaru* se odvija na ovom svetu i pogađa dva ljudska bića, stvarna i neposredna gotovo kao likovi zapadnjačkog pozorišta.

Tokom razdoblja fanatičnog nacionalizma, tridesetih i četrdesetih godina, drama *Semimaru* je zabranjivana zbog, navodnog, nepoštovanja carske porodice ali je danas izvode sve škole *No* pozorišta.

Prevod s engleskog: Veselin Mrđen

gospa han (mandžo)

kanze motokijo zeami

LICA

Krčmarica, vlasnica svratišta u Nogamiju *(kjogen)*
Hanago (gospa Han) *(šite)*
Jošida no Šošo *(vaki)*
Dvojica njegovih slugu *(vakicure)*

MESTO

Prizor prvi: svratište u Nogamiju, u oblasti Mino
Prizor drugi: Šuma Tadasu u oblasti Jamaširo

VREME

Jesen, sedmi mesec

(Ulazi Krčmarica i zastaje kraj *šite* stuba.)
KRČMARICA: Vlasnica sam svratišta u Nogamiju, u oblasti Mino. Smeštaj pružam gospodi putnicima a držim i nekoliko žena da ih zabavljaju. Jednoj od njih je ime Hanago. Proletos, gospodin Jošida no Šošo, putujući na istok, zastade kod mene i ja poslah Hanago da mu pravi društvo. Pre nego što će gospodin krenuti dalje, on i Hanago razmeniše lepeze. Pri tome gospodin reče kako lepeze imaju naročito značenje, a devojci nadenu ime gospa Han. Od tada, gospa Han neprekidno sedi zaneta nad svojom lepezom, a kada je uputim da zabavlja nekog od gostiju, uvek odbije. Gosti optužuju mene: kažu, ja sam kriva. Stoga odlučih da je se konačno otarasim. (Okreće se ka mostu.) Gospo Han! Gospo Han! Hoću nešto da ti kažem! Odmah dođi ovamo! Opet bludiš! Ovog trenutka da si došla! (Ulazi Hanago i klekne na *šite* položaju. Nosi *koomote* masku. Krčmarica je posmatra sa svoga mesta, kraj posmatračkog stuba.) Nikako te ne razumem. Pazim te od malih nogu; sad si već odrasla i svi te poznaju. Kome za to imaš da zahvališ? *Meni, meni* za sve imaš da budeš zahvalna! Ne odgovaraj, čuti! Pošaljem te da zabavljaš goste, a ti odbijaš i da se pojaviš. I zbog toga *mene* krive, kažu, sve je to moje maslo. Više nismo prijateljice. To ti je jasno, nadam se. Je li lepeza još kod tebe. Daj mi je ovamo! (Istrgne lepezu iz Hanaginih ruku.) Dovoljno mi je da bacim pogled na nju pa da uzavrim od besa. Ne želim te više ni časka u ovoj kući. Nosi svoju lepezu i gubi se! (Baca lepezu Hanagi pred noge.) Ne tiče me se kuda ćeš, samo idi dalje od mene! Strašno si me razljutila! (Odlazi. Hanago uzima lepezu i zajeca.)

HANAGO: Svet je ovaj nepostojan –
– koliko samo puta ljudi to rekoše! –
ali sudbina bludnice
bolom poput trske rečne ophrvane,
najteže se podnosi.

HOR: Lutam besciljno,
odeće suzama natopljene,
iz sela Nogami otići moram.

(Ustaje.)

Selo Nogami napuštam,
drumom za Omi krećem
ali znam da njega neću sresti. (2)
Od trenutka kada neverni dragan me ostavi
rukav mi je suzama orošen;
život koji živim bol mi nanosi,
zašto poput rose ne mogu da nestanem?

(Načini nekoliko koraka napred.)

Život koji živim bol mi nanosi,
zašto poput rose ne mogu da nestanem?

(Odlazi plačući. Na pozornicu ulaze Jošida no Šošo i Dvojica njegovih slugu i okreću se jedni prema drugima. Sluge nose kratke mačeve.)